

Hlc/index/N: 004-4902-1
Beograd, 11. 04. 2013.

ПРВОМ ОСНОВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

БЕОГРАД

Тужилац: Љубиша Диковић из Београда, [REDACTED] ЈМБГ [REDACTED]

Тужени: 1. Наташа Кандић из Београда, ул. [REDACTED] ЈМБГ [REDACTED]

2. „Фонд за хуманитарно право“, са седиштем у Београду, ул. Дечанска бр.12
мат. бр. 06421458 РИВ: 100154883, чији је управитељ Сандра Орловић,
ЈМБГ: [REDACTED]

ТУЖБА

ради накнаде штете

Вредност предмета спора: 10.000,00 динара
У три примерка
Прилога: 10

Првотужена је као оснивач и управитељ друготуженог - „Фонда за хуманитарно право“, са седиштем у Београду, ул. Дечанска бр.12, мат. бр. 06421458 дана 23.01.2012. године на интернет страни друготуженог <http://www.hlc-rdc.org> објавила документ под насловом „Досије Диковић Љубише“.

ДОКАЗ: Копија писмена фондације „Фонд за хуманитарно право“ од 23.01.2012. године под насловом „Досије Диковић Љубише“, у прилогу.
Извод са сајта Агенције за привредне регистре са подацима за фондацију „Фонд за хуманитарно право“, у прилогу

На првој страни у тачки 1 напред поменутог документа између осталог стоји: *„током 1994. и 1995. године, Диковић је био командант 16. Граничног батаљона и у том својству (...) суделовао је у хапшењу Муслимана који су бежећи пред Војском Републике Српске, потражили спас у Србији (...)Посмртни остаци четворице од петорице враћених Муслимана (...) пронађени су и поуздано идентификовани“*, са позивом у фусноти да се тај инцидент догодио 24. јула 1995. године.

ДОКАЗ: Увид у прву страну писмена фондације „Фонд за хуманитарно право“ од 23.01.2012. године под насловом „Досије Диковић Љубише“, у прилогу.

Ова тврдња је потпуно неистинита. Тужилац 1995. године није био командант 16. граничног батаљона ВЈ нити се налазио у Бајиној Башти, па тако није ни могао да учествује у хапшењу Муслимана. Тужилац је дана 28.07.1994. године наредбом тадашњег начелника Персоналне управе разрешен дужности команданта 16. граничног батаљона, а дана 30.08.1994. године је предао дужност.

ДОКАЗ: 1.Наредба начелника Персоналне управе Генералштаба Војске Југославије од 28.06.1994. године, у прилогу.

2.Извештај о предаји дужности од 30.08.1994. године, у прилогу

На другој страни под тачком 3 напред наведеног писмена између осталог стоји : **„Под Диковићевом командом, од маја 1998. Године, у 37. мтбр, више официра Војне безбедности,(...) обучавали су и увежбавали групе убица, криминалаца, чак и неколико десетина осуђених убица из затвора у Сремској Митровици. Од јула 1998. године, одводили су их на Косово, као добровољце и припаднике ВЈ“**

ДОКАЗ: Увид у другу страну писмена фондације „Фонд за хуманитарно право“ од 23.01.2012. године под насловом „Досије Диковић Љубише“, у прилогу.

Овај навод је такође потпуно неистинит. Између осталог, Тужилац је дужност команданта 37. Моторизоване бригаде преузео тек 03.11.1998. године.

ДОКАЗ: Извештај о пријему дужности од 03.11.1998. године, у прилогу.

На стр.2 под тач.4 наведеног писмена стоји: **„дана 20.04.1999.године, командант Диковић је наредио капетану Драган Митровићу и капетану Бори Аџемовићу да са борбених положаја дођу до њега заједно у једном возилу, уместо појединачно и опрезно, како налажу правила. Возило у којем су поред Митровића и Аџемовића била и тројица војника у пратњи,....., наишло је на месту званом „Исток махала“ (Србица...,) на заседу ОВК и том приликом су страдала сва петорица припадника ВЈ“**,

Д О К А З: као горе.

На стр.2 тач.5 између осталог стоји: **„дана 07.03.1999. године пуковник Диковић, као командант 37.мтбр, из касарне у Рашкој, повео је на Косово борбену групу (БГ 37) која је бројала око 400 припадника..... а око 150 њих били су добро опремљени и увежбани добровољци међу којима десетине осуђених лица, криминалаца, ратних злочинаца под командом потпуковника Слободана Стошића и Миодрага Ђорђевића...“**

ДОКАЗ: као горе, стр.2 означеног писмена

На трећој страни под тачком 7 напред означеног писмена између осталог стоји: *„Диковић је суделовао у присвајању имовине Албанаца, не само са подручја Дренице, него са целог Косова. Са копа у Белаћевцу, током 1998. године, по Диковићевом наређењу у Рашку је доведен један багер-копач, који је продат неком приватном лицу“ (...)*Током НАТО бомбардовања, с његовим знањем, хиљаде скупочених путничких аутомобила, аутобуса, камиона и трактора, пребачено је и продато у Новом Пазару и Рашкој. За себе лично је задржао један скупочени амерички Ландровер и Мерцедес 300 (...) Међу официрима и војском се причало да је Диковић за време НАТО кампање постао власник хиљаде грла и крупне и ситне стоке, отете од косовских Албанаца“.

ДОКАЗ: Увид на трећу страну писмена фондације „Фонд за хуманитарно право“ од 23.01.2012. године под насловом „Досије Диковић Љубише“, у прилогу.

Дана 24.01.2012. године у прилогу емитованом у вестима ТВ Б92 у терминима 16, 18:30 и 23 часа, тужена је изјавила за тужиоца: *„Не могу људи који имају нечисту прошлост да буду на местима и позицијама (...) потребни су нови људи који немају мрље у својој професионалној и људској прошлости, у односу на ратове и злочине који су се дешавали“*

ДОКАЗ: .- ДВД са видео записом дела информативне емисије Вести ТВ Б92 у којој је објављен прилог „Досије Диковић“ од 24.01.2012. године, у прилогу.

.- Потврда Радиодифузног предузећа Б92 а.д. Београд, Булевар Зорана Ћинђића 64 да је прилог „Досије Диковић“ емитован дана 24.01.2012. године у емисијама Вести ТВ Б92 у терминима 16, 18:30 и 23 часа, у прилогу.

Дана 25.01.2012. године у интервјуу дневном листу „Политика“ који је изашао на насловној страни овог листа под насловом *„Кандићева оптужила генерала Диковића за ратне злочине“* тужена је изнела: *„Иако је имао обавезу да спречи злочине, Диковић то није учинио, а постоје и докази који сведоче о безобзирној пљачки албанске имовине у којој је и сам учествовао“.*

ДОКАЗ: Фотокопија прве стране дневног листа „Политика“ од 25.01.2012. године, у прилогу.

Ови наводи, осим што су потпуно неистинити и увредљиви су и крајње произвољни. Против тужиоца генерала Љубише Диковића никада није покренут ниједан кривични поступак, нити је икада био пријављен за кривично дело ратног злочина, нити постоје било какви релевантни подаци да је био учесник у догађањима везаним за ратне злочине, што је потврдило и Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије које је једини државни орган у Србији надлежан за гоњење учинилаца кривичног дела ратни злочин.

ДОКАЗ: Увид у Потврду Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије од 30.01.2012. године, у прилогу.

Све наведено јасно указује да су тврдње које је тужена објављивала и износила крајње неистините, а сасвим је очигледно и то да је њихова природа таква да у великој мери штете части и угледу тужиоца.

Као што се утврђује доказима достављеним уз ову тужбу, тужилац у највећем броју случајева није био на дужностима, нити је био присутан у местима и у време како то наводе тужени.

Тужилац је начелник Генералштаба Војске Србије у чину генерала. Та дужност представља најзначајнију војничку позицију и једну од најугледнијих институција наше државе. Генерал Диковић је у тешким временима изградио изузетну војничку каријеру без иједне мрље. Чињеница да се налази на дужности начелника Генералштаба говори у прилог томе.

Неистинити наводи тужених на рачун тужиоца, биле су објављене у готово свим медијима у Србији. Најеминентнији дневни лист код нас, „Политика“, је о овоме известио на насловној страни, а ТВ Б92 је у својим ударним емисијама објавила прилог под насловом „Досије Диковић“.

Неистине о тужиоцу су изазвале буру у јавности, међу колегама, у државном врху, те оптужбе су читала његова деца, родбина, комшије и пријатељи, а могле су да нашкоде и међународном угледу земље, што је све јако погодило тужиоца генерала Љубишу Диковића изазвавши код њега тешке душевне болове због повреде угледа и части, чиме му је је проузрокована знатна нематеријална штета.

ДОКАЗ: саслушање тужиоца у својству парничне странке,

Саслушање сведока Бојане Диковић из Београда, ул. [REDACTED] Сведок је кћерка тужиоца па се предлаже на околност како су на тужиоца утицале изјаве тужене и објављено писмено друготуженог, како се тужилац понашао након објављивања спорних текстова и како се код тужиоца манифестовала чињеница да је јавност о предметним текстовима данима причала те како је то све утицало на тужиочев породични живот

Саслушање сведока Боривоја Оровића из Подгорице, ул. [REDACTED] Сведок је пензионисани високи официр војске, па се предлаже на околност повреде части и угледа код тужиоца

На основу свега наведеног тужилац предлаже да суд изведе напред предложене доказе, да након тога закључи главну расправу и донесе следећу:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Љубише Диковића из Београда, ул. [REDACTED], [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED] па **СЕ ОБАВЕЗУЈУ** тужени Наташа Кандић из Београда, ул. [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED] и „Фонд за хуманитарно право“, са седиштем у Београду, ул. Дечанска бр.12 мат.бр.06421458 ПИБ:100154883 да на име накнаде нематеријалне штете због душевних болова услед повреде части и угледа, солидарно исплате тужиоцу износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу солидарно исплате све трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

У Београду, дана 14.02.2013.године

Т у ж и л а ц,

Љубиша Диковић